

ADVENT 2018 WAAR JE HET NIET VERWACHT...

Op de puinhopen

DATUM	1 & 2 december 2018 1 ^e weekend advent
VOORGANGER	Corinne van Nistelrooij
EERSTE LEZING	Jeremia 33, 14 - 16
EVANGELIE	Lucas, 25 – 28, 34 - 36

OVERWEGING

Wij bestaan niet uit één persoon. U denkt misschien: ik heb toch maar één hart, een paar voeten, één hoofd. En dat is natuurlijk waar. Toch durf ik te beweren dat u vandaag niet alleen naar de kerk gekomen bent. Want ergens in u schuilt ook dat kind van vroeger. Die jongen of dat meisje dat met jonge ogen de wereld in keek. In u leeft ook die tiener die naar school fietste met armen en benen die sneller groeiden dan je voor mogelijk hield. Ideeën uit die tijd, aannames over ouders, vrienden, God en maatschappij kunnen ook nu nog in onze gedachten opduiken. En dan reageren we weer zoals toen....

En ook ons volwassen 'zelf' leeft in ons. Maar niet op een eenduidige manier. We hebben immers allemaal meerdere gezichten, ook omdat we functioneren in allerlei verschillende situaties. En zelfs onze lieve gestorvenen zitten in ons; hun glimlach, hun gebaren, ze worden de onze. Kortom; er schuilen meerdere kernen in ons.

Het is te makkelijk om te denken: De zieken, dat zijn de mensen met een kwaal, in zieken- en verpleeghuizen.... de zangers, dat zijn de gelukkigen, die zijn vrolijk en staan daar.... de paters en de pastores, dat zijn de gelovigen, buiten de kerk zijn de ongelovigen. Verder zijn er de eenzame mensen, mensen met financiële problemen. En van hem daar weet ik het zeker; hij is gelukkig en zelfverzekerd.

Iedereen, alles, in een hokje. Maar het is anders.... want wij allen, met zo'n gevarieerdheid in ons, wij passen in alle hokjes. En vaak ook nog tegelijkertijd!

Wij mensen zijn niet op te delen. En we kennen dan ook allemaal het gevoel te leven 'op de puinhopen'. In meer of mindere mate heeft u allen onlangs een moment gehad dat raakte aan gedoe, gezeur, irritatie. Het kan met ons op de loop gaan en voordat we 't in de gaten hebben opent zich een afgrond waarin de boosheid in ons opwelt, verdriet ons overspoelen kan, waarin angst ons tegemoet grijnst. En is er een puinhoop, een wirwar van gevoelens, een chaos zoals u

ziet op de voorkant van uw boekje. En nogmaals, dat gebeurt niet alleen met 'de kwetsbaren' onder ons. Dat gebeurt ons allemaal, we zijn tenslotte mensen.

Jezus beschrijft in het evangelie iets dat verwijst naar een eindtijd. Een catastrofe, een chaotisch einde. Maar die eindtijd is net zo min eenduidig als dat wij dat zijn. Die eindtijd kan in ons hart op dit moment plaatsvinden. Het kan in een moment van woede of verdriet ons overmeesteren. Een vlaag van angst; een moment niet weten hoe er ooit een eind aan de dag komt... en als het avond is niet weten hoe er ooit een eind aan de nacht komt...

Diep in ons allen is een leegte, een ongekende eenzaamheid die snijdt en verwondt en soms korter of langer, naar de oppervlakte komt drijven. We zijn alleen op aarde gezet en zullen alleen moeten sterven.... We hebben allemaal gevoelens van onvolmaaktheid en vernedering. We kennen situaties waarin vertrouwd houvast wegvalt.

En ja, natuurlijk, slaat het ongeloof dan keihard toe; geloven we niet meer in een God, geloven we niet meer in de goedheid van mensen, hebben we geen vertrouwen meer in ons eigen kunnen. Wij allemaal maken momenten mee van de eindtijd.

Jezus en zijn tijdgenoten leefden in de verwachting van een spoedig einde der tijden. De volken zullen in paniek raken, hoorden we in het evangelie. Ja, maar ik geloof niet in 'het hokje' van een ramp ooit, later. Het overvalt je gewoon op een woensdagavond als je bek-af bent en de stress door je aderen voelt gieren en de spanning je uit je slaap houdt. Het gebeurt als het zweet je uitbreekt omdat een vriend kwaad wordt en woedend tekeer gaat tegen je. Als je thuis op de bank zit en stikt in je verdriet omdat je vernederd bent, niet voor vol wordt aangezien. Het kan je overkomen als je je eigen eindigheid in de ogen ziet...

Ach, er zijn zoveel momenten van eindtijd in ons leven. Net zoals we zelf ook verschillende persoonlijkheden in ons hebben. Het is allemaal niet zo eenduidig.

Maar tegenover al die ervaringen van verlorenheid horen we aan het begin van de advent ook de belofte van ommekeer. Zowel Jeremia als Jezus wijzen ons er op. Want het leven heeft soms geen nut meer (zo denken we), maar des te meer ZIN, zou ik willen zeggen.

Als het ons lukt om óp de puinhopen te klimmen zien we in de verte een land dat ons goudomrand toelacht. Want we weten heel goed dat achter onze frustratie, ons verdriet, onze eenzaamheid, juist datgene ligt waar we naar verlangen, dat wat ons leven zin geeft. Dat wat ons het meest lief is: saamhorigheid, vrede, liefde, een samenleving waar plek is voor iedereen. Ons dáár naar uit te strekken, dat land naar voren te halen, daar opnieuw moeite voor willen doen. "Steeds weer zoeken mijn ogen naar U", zongen we daarstraks in de tussenzang.

Dan blijven we niet langer zelf de oorzaak van onze eigen slavernij maar kunnen we de bron zijn van nieuw begin. In de tekst van Jeremia staat: "ik zal een kleine twijg doen ontspruiten". De eerste kiem van gerechtigheid, van waarachtig leven, is ons aangezegd, zit in ons mensen, ligt in onze toekomst. Dat gen, die mogelijkheid dragen we met ons mee. Zit ons ingebakken, is ons overgeleverd. En er wordt ons gezegd dat we die kleine twijg een eerlijke kans moeten geven om te ontkiemen te laten opbloeien. Boven op de puinhoop je omkeren, uit je hokje stappen.

Bij het beschrijven van de beelden van de eindtijd worden tekenen van zon en maan genoemd. Ooit, al weer bijna 20 jaar geleden, in de zomer van 1999, heb ik een volledige zonsverduistering

meegemaakt. We zijn er toen als gezin speciaal voor op vakantie naar Hongarije gegaan. En het is een wonderlijke ervaring; eerst die zwarte maan die langzaam voor de zon schuift en dan de ervaring hoe in korte tijd het licht totaal verduisterd kan worden en de kou in je botten kruipt.

Maar nóg hoor ik in gedachten de mensen om me heen juichen van blijdschap op het moment dat na de verduistering het eerste licht weer verscheen.

Vandaag branden we de eerste kaars op de krans en daarom wil ik afsluiten met de tekst op blz 2 van uw boekje. Leest u het maar in stilte mee:

Ik wil voor je bidden
-zegt God-
opdat je de kracht vindt
om rechtop te staan
wanneer Ik in jou
mens wil worden.
Ik hoop dat je je leven
voor Mij openstelt
en dat je stilaan leert
om lief te hebben
zoals Ik lief heb.
Blijf daarom waakzaam
en laat je niet versuffen
door de zorgen van het leven.

